

па въ селото ни отрасте една дѣвойка, ама що дѣвойка — на кадро да я изпишешъ! Катерина я бѣха кръстили, а послѣ ергенитѣ си я припѣваха Кати. Мирно живуваме ние по нази — като тука, дѣто седѣнки го викате, йо, — сакжнѣ: по насъ си е приказка, барутъ при огънь не стои . . . Истина, хорѣ си правимъ, имаме си сборове, ама всичко е тѣй кротинко, момцитѣ си сж съ момцитѣ, момитѣ съ момитѣ—мѣшане таквось, да прощаватъ. И бела отъ ергенство си ний тамо нѣмаме, господине. Хеле да не е тая поганска вѣбра . . . ехъ! — На врѣхъ селскио ни сборъ се стори белата ама що бела! Привечерь се залови, господине, хоро срѣди село. А то на сборъ рѣчи, е като Великденско хоро, — налавя се все, що е живо: моми на единъ редъ, жени на други редъ, мъже на трети редъ, па момцитѣ по нихъ, че хее, дѣцата нѣ. се редятъ между момци и моми . . . Три — четири гайди свирятъ срѣдъ това голѣмо хоро! — Та ще кажа: посрѣдъ веселието на цѣло село ей го полякѣтъ нашъ, завилъ чалма, да рѣчешъ е ходжа, навелъ тежъкъ силахлжкъ подъ поясъ, па клати се, иде, а очитѣ му кръвени, — личи, зло му въ кучешката душа! Тѣй си се спогледахме и всички истрѣпнахме! А онъ, полякотъ, ни едно ни двѣ, господине, — право на хорото, кай женитѣ, прѣкоси имъ реда, влѣзе среди хорото, па засука мустакъ и загледа — все женитѣ и момитѣ гледа. Всѣки си рѣче,—ще стори това куче нѣщо. Па зеръ, господине, всѣки спрѣ око на 'ная, хубавицата, що ти я думамъ, амй—тя бѣ прѣко мѣра хубость: бой—фиданка, господине, тънка та кършна! Лице—лале що е?—извида тънки вежди надъ църни очи, а ония бузи—зрѣли ябълки! Хубава бѣше, Бога ми, сѣкашъ я гледамъ и сега прѣдъ очитѣ си; пуснала коса до пети, па извила бѣла шия—гледалъ съмъ у Стамболъ лебеди—не сж тѣй красни! А чупѣше се, да я врагѣтъ не види, — зеръ, като зюмбюлъ тънка въ кръста, па се чупѣше, а едни гърди, господине! — такива гърди у тънкоснага дѣвойка я не съмъ вид-